

גיליון מס' 5
שנה 83
י"ח בכסלו תשפ"א
4.12.2020

הבה נרימה

מילים: לזין קיפניס
לחן: גיאורג פרידריך הנדל
כתיבה: תרצ"ו 1936

הבה נרימה
נס ואבוקה -
יחד פה נשירה
שיר-החנכה.

מכבים אנחנו,
דגלנו רם, נכון,
ביננים נלחמנו
ולנו הנצחון.

פרח אל פרח
זר גדול נשזר,
לראש המנצח,
מכבי גבור.

- עלון פנימי -

עריכה, הקלדה ועיטור: כרמלה

עיצוב: Egg Design

alonimshaarhagolan@gmail.com

משתתפים בחדר ישיבות: נילי ארזי, נעמי מור, אליעזר לסקה, שלמה שגיא, אורה אלון, רויטל זוהר צאלה גיצין, אלי עמוס, חדוה שקד, אילן אופיר ורמי יעקב
 משתתפים בזום: יואב גולן, הלל צרי, רותם קידר, זיו בן סירה, אביב לשם
 לא נכחו: דגנית חי
 יו"ר ועד הנהלה: אורה אלון

1. הסדר זיקה בין עבודה לחלוקת רווחים

מוזמנת חדוה שקד.
 חדוה הציגה את השינויים שהוכנסו בהסכם לאחר הדיון הראשון.
 לאחר התייחסויות חברים להסדר הוחלט במזכירות להעביר את ההסדר לשיחת הקיבוץ ולאחר מכן לאישורו של הקלפי.
 מצורף לדיווח זה ההסדר המתוקן לקראת הבאתו לשיחת קיבוץ.

2. הסדר קליטה של חבר קיבוץ ל"בית הדר"

מוזמנות: נועה גורי, תמר גולני ולילי טפליץ.
 תמר גולני, כמנהלת "בית הדר", ראתה צורך להעלות על הכתב הסדר המפרט את הכללים והנהלים בעת כניסת חבר/ה כדיר/ת קבע בבית הדר (חובות וזכויות).
 לאחר דיון ראשוני בהסדר עלה הצורך לבצע הגהה למסמך, כמו כן להסיר נהלים שאינם קשורים להסדר באופן ישיר.
 לאחר ביצוע של התיקונים הנדרשים ההסדר יובא לדיון נוסף במזכירות הרחבה.

3. דיווחים

לבקשת חברי מזכירות, אילן אופיר התייחס לעבודות המתקיימות על גג חדר האוכל. לדברי אילן, העבודה נעשית בשל דליפות חוזרות ונשנות של מי גשמים לתוך המבנה. השנה הוחלט בהתייעצות עם אנשי מקצוע לפתור את בעיית הדליפות בכיסוי איסכורית, אשר תיתן מענה לשנים רבות ותפתור את בעיית הרטיבות. אדריכל הקיבוץ ערך את התוכנית לכיסוי הגג במטרה לפגוע במינימום האפשרי בצורתו הפיזית של חד"א ע"י הנמכת צללית הקירווי ככל הניתן. רעיון הצבת הפאנלים הסולארים בא בהמשך, כדי לצמצם את עלויות ההקמה הגבוהות באופן משמעותי ולא להפך.

בדיון שהתפתח במזכירות עלו נושאי התכנון ושיתוף הציבור בהחלטה, כמו כן צוינה לשבח החשיבה לביצוע הפרויקט ובכך לצמצום הוצאות כספיות גדולות.

רשם: רמי יעקב, מזכיר

סה"כ חברים בקיבוץ: 291
שודר בזום ובערוץ הפנימי

נוכחים: 6 חברים בחדר ישיבות
יו"ר השיחה: הלל הלוי
מזכיר השיחה: רמי יעקב

1. הצגת עקרונות הסדרי המעבר מקיבוץ שיתופי לשיזורי לחברי קיבוץ "ביום הקובע"

מצייג ניר ברעם, יועץ ארגוני.

ניר ברעם, יועץ ארגוני המלווה את הקיבוץ בתהליך, הציג את עיקרי הסדר המעבר שגובשו ע"י צוות שינוי ואושרו במזכירות הקיבוץ. ההסדרים יאפשרו לחברים לעבור ממסלול שיתופי למסלול מתחדש ע"פ העקרונות שגובשו בצוות השינוי. אם עקרונות אלה יקבלו את אישור החברים בקלפי, צוות השינוי ימשיך את עבודתו לצורך גיבוש הסדרים מפורטים אשר אף הם יועברו לאישור ציבורי.

בדיון העלו חברים שאלות והתייחסויות לעקרונות. רמי וניר ענו לשאלות.

בתום הדיון סוכם על העברת עקרונות המודל להצבעה בקלפי הקיבוץ.

ההצבעה תתקיים בשבוע הבא בימים שלישי עד חמישי 1-3/12 תוצאות הקלפי לאישור העקרונות ברוב רגיל.

2. אישור ועד הנהלה קבוע לתאגיד העסקים החדש "חקלאות ועסקים שער הגולן אגש"ח בע"מ"

מצייג אילן אופיר.

עם הקמת תאגיד עסקים חדש נבחר ועד הנהלה זמני.

ע"פ תקנון האגודה אנו נדרשים למנות חברי ועד קבועים. מוצע שהוועד הקבוע יהיה זהה לחברי מועצת המנהלים המכהנת היום.

החברים בהנהלה הינם: שאול גור, אילן אופיר, ענת שילה לשם, צור אלון, אורלי פיצוטו, אייל גרונר, אילן אשל, דגן פלד, דני ברייר, יאיר תורג'מן, משה דיון, עובד גולני, שלמה חורפי, תמיר מייזלס.

מורשי חתימה קבוצה א': שאול גור, אילן אופיר, ענת שילה לשם.

מורשי חתימה קבוצה ב': משה דיון, אילן אשל, שלמה חורפי, שרה פרקר, חדוה תורן, תמי קוג'יה.

לאחר הצגת הדברים ההחלטה נמסרה כהודעה שדינה כהחלטה ע"פ הנהוג בקיבוץ.

רשם: רמי יעקב, מזכיר

נוכחים : שלמה חורפי, דגן פלד, משה דיין, אילן אשל, רמי יעקב, שאול גור, אילן אופיר, יאיר תורג'מן, צור אלון, איל גרונר, עובד גולני, תמיר מייזלס, ענת שילה לשם.
חסרים : דני ברייר, אורלי פיצו'טו.
מוזמנים : מוטי אליאסי- תמחירן, חן אלה- ענף הרכב

1. אישור פרוטוקול (1/9, 7/7)

הפרוטוקלים אושרו.

2. דו"ח תמחיר חצי שנתי

מוטי מציג דו"ח תמחיר חצי שנתי לענפים הבאים : אבוקדו, רפת, בננות, לול, תובלה, תיירות, מזון ורכב.
ניתנה סקירה קצרה על הנעשה וכל אחד מהענפים. כמו כן הועלתה בקשה לבדוק פעם נוספת את ענף המזון עקב בעיה אפשרית בנתונים שהוצגו.
הדו"חות אושרו

3. ענף הרכב - קריאה ראשונה

מוטי מציג את מבנה התמחיר של ענף הרכב : כל רכב כמרכז רווח שמתרכז בסופו להצגת הענף כולו הכולל תקורה ותחנת הדלק.
הוצגה טבלה המרכזת את הוצאות הרכב הישירות והוצאות עקיפות.
מטרת הדיון - העלאת דרכים לפתרון בעיית הגירעון הגדול בענף, כ 600 אלש"ח.
נושאים שעלו בדיון :

- עלות ליסינג ממוצע + דלק בשנה דורש נסיעה של כ 28,000 ק"מ בשנה לפחות לאיזון הרכב בלבד ללא תקורות. מתוך 26 רכבים, 8 רכבים עברו רף זה.
- בניית תמהיל נכון של רכבים קטנים וגדולים, ומכירת רכבים יקרים במיוחד בעיקר הרודיוס.
- הצורך לענות על בקשות עובדי חוץ, האם צמצום ברכבים יפגע ביציאת עובדי חוץ לעבודה?
- קשר בין שכר עבודת חוץ לקבלת רכב בסידור
- בדיקת רכבי ענפים בדומה לרכבי ענף הרכב.
- הקמת ועדת רכב מחדש כדי לטפל בנושאים עקרוניים ולעזור לסדרנים להתמודד עם התנהגות חלק מהחברים.
- תפעול סידור הרכב :
- השארת 3 רכבים סגורים ע"י הסדרן בלבד, כדי להגביר זמינות לחברים.

- הפסקת מעקב אחרי מיקום רכבים בשוטף, אלא רק באירועי חירום (גניבה וכו').
 - שמירת רכבי צעירים לצעירים.
 - עידוד רכישת רכבים פרטיים.
 - בדיקת שעות שימוש ברכבים, האם השימוש מתרכז בשעות/ימים מסוימים.
 - הגרעון נטו של רכבים + פחת, כ-200,000 ₪, כך שרק ממכירת רכבים לא בהכרח יצטמצם הגרעון בורה משמעותית.
- החלטה:** בישיבה הבאה תוצג הצעה כוללת להתייעלות בענף בתיאום עם סדרני הרכב, חן ויובל.

4. שונות

- צי ענף התובלה מתיישן ויש צורך להמשיך בהחלפת משאית אחת בשנה כפי שהיה מקובל בעבר, בעיקר עקב עליה בסעיף התיקונים בענף. כיום אנו "בעיכוב" של החלפת 2 משאיות. הזמנת משאית חדשה נמשכת כשבעה חודשים, לכן הבקשה לאשר כבר עכשיו הזמנת משאית כאשר התשלום במרץ 2021. במקביל תימכר עכשיו משאית 2013 ועם קבלת המשאית החדשה תיבחן מכירת משאית נוספת 2015. **הבקשה אושרה.**
- הוצגו נטיות אבוקדו, בננות, ועקירת תמרים המתוכננות עד לסוף השנה.
- עדכון בנושא החלפת גגות בשכונה צפונית.
- אצות שאן נסגרה באופן סופי.
- התקדמות המיזמים הסולארים בשער הגולן.

רשם : אילן אופיר
אישר : שאול גור

הבטיחות לפני הכול - עצות שימושים לחורף

עמי בן עמי

מרגישים כבר את החורף ואיתו הגשמים ובעיקר הקור. כמה הנחיות כיצד לנהוג עם ילדים למען הבטחת בטיחותם בימי החורף:

1. להשתמש בחימום בטוח. תנור גז, ספירלה, מפזר חום, קמין - אאוט, עדיף מזגן ו/או רדיאטור.
 2. שינה בטוחה. טמפרטורה של 22-24 מעלות עוזרת לשינה שקטה ובטוחה.
 3. מעילים. להימנע מלהלביש מעיל בנסיעה, חגירת חגורות בטיחות מעל המעיל אינה נותנת מענה בטוח בעת הצורך עקב החלקת החגורה מעל המעיל והחלקת הילד מתוך המעיל. סוודר טוב וחגורת בטיחות מעליו יפתרו את הבעיה.
 4. הרחקת נוזלים חמים מילדים: כוסות קפה, תה ודברים חמים אחרים, יש לשמור מהישג ידם של הילדים. לדאוג שידיות הכלים המונחים על הגז יהיו מופנות תמיד פנימה.
 5. הרחקת תרופות וחומרי ניקוי מילדים. חומרים אלה מוגדרים כחומרים מסוכנים ופגיעים רעה מאוד. יש להרחיק מילדים ולדאוג לנעילת ארון האיחסון. יש להפריד באופן מוחלט בין חומרי ניקוי ותרופות למזון בכל צורת אריזה שהיא.
- וחוץ מזה, תשתמשו בחושים שלכם כהורים, וכך נשמור ונעזור לילדים לשמור על עצמם.

מטעי הבנות תחת מתקפה

בנות ושער הגולן, שער הגולן וענף הבנות. תמיד הולכים ביחד. בשנים האחרונות נכנסה להפריע לאידיליה הזו פטריה עיקשת, שמאיימת על עתיד הענף. שבוע שעבר חזר רכז הענף, הלל צרי, והזהיר כי חל איסור מוחלט להיכנס לשטחי הבנות, לא ברגל ולא ברכב, לא לתוך השטח וגם לא לדרכים שבין החצרות. הסיבה לאזהרתו היא פטריית הקרקע פוזריום, שפוגעת קשות ביותר בבנות ומתפשטת ע"י העברת הנבגים המיקרוסקופיים הנמצאים באדמה באמצעות נעליים, או גלגלים. הסכנה למטעים אמיתית והציבור מתבקש להקפיד על ההנחיה.

לא מסוכנת לאוכלים - קטלנית למטע

אז מי זו הפטרייה הקשוחה הזו? כתבה של אמיר בן דוד בחדשות "זמן ישראל" מלמדת על "גזע חדש המכונה TR4, של פטריה בשם פוזריום, רוצחת קשוחה וערמומית, שמפיצה בין מטעי הבנות בעולם את "מחלת פנמה", מחלה שמיטב החוקרים בעולם מנסים לרסן ללא הצלחה כבר 30 שנה".

חוקרים ממכון וולקני, ממכון ויצמן וממו"פ צפון גויסו להתמודד עם האתגר המורכב - שמונה צוותי מחקר, כשלושים חוקרים. בדצמבר 2018 הם הגישו דו"ח מקיף למדען הראשי של משרד החקלאות ובו הזהירו כי "מחלת פנמה נמצאת במגמת התפשטות ומהווה איום קיומי על ענף הבננה בישראל". "מחלת פנמה" (כינויה) לא מסוכנת בכלל לבריאותם של מי שקונים ואוכלים בנות, היא מסכנת רק את הפרנסה של מי שמגדל אותן.

פטריית הפוזריום תוקפת את השורשים של צמחי הבננה ואז מתחילה להתרבות ולהתפתח בתוך הצינורות הפנימיים של הצמח הנגוע, ותוך כדי כך משחררת רעלנים. צמח הבננה המותקף מייצר בתגובה גיל צמיגי, שסותם את הצינורות הפנימיים שלו ומתחיל לנבול, להתייבש ובסופו של דבר מת. מרגע שצמח הותקף - הוא אבוד. כרגע לא ידועה שום דרך להציל אותו.

אבל כאן הבעיה של החקלאי האומלל רק מתחילה. גם אחרי שמטע הבננה המותקף קמל ומת, הנבגים של פטריית הפוזריום לא מסתלקים. לפטריה הזו יש נבגים עמידים במיוחד, בעלי דופן כפולה, שמאפשרים לה לשרוד לאורך עשרות שנים גם בתנאי סביבה קיצוניים. הנבגים הזעירים האלה, שגודלם כמה מיקרונים, לא מפחדים מאף אחד. כשיש מטע מזוהם, עוקרים את הבנות, מרססים קוטל עשבים, מזריקים נפט לתוך הצמח, כדי להרוג אותו, וסוגרים את המטע הזה עד... מתישהו. עשר-עשרים שנה בטח.

אל תיכנסו למטעי הבנות!!!

אחריות קהילתית במבחן הקורונה

אביב לשם

לפני כשבועיים הודיע צח"י כי עובדת הבית הסיעוד שלנו, "בית הדר", נמצאה מאומתת לנגיף הקורונה. בשלב הראשון אחרי הגילוי נכנסו כל עובדי הבית ודייריו לבידוד (עוד לפני כן היה "בית הדר" שמור מכל משמר לאנשים חיצוניים בהקפדה על כל הנחיות הבריאות). גם בני משפחה ומכרים שהגיעו לבקר בימים שלפני הגילוי התבקשו להיכנס לבידוד.

ההוראה של משרד הבריאות להיכנס לבידוד עד קבלת התוצאות הייתה תקפה גם כלפי חברי קיבוץ ועובדים שכירים שבאו במגע עם דיירי "בית הדר" במסגרות אחרות, אולם כאן נתקלו נציגי צוות החירום שלנו בסירוב להישמע להנחיה מצד כמה מהמתבקשים, סירוב בוטה בחלק מהמקרים.

הסירוב להישמע להנחיות היה דבר חדש. בחודשים שעברו היו מספר מקרים של צורך בקטיעת שרשרת הדבקה פוטנציאלית על ידי כניסה לבידוד וביצוע בדיקה, והחברים שהתבקשו לנקוט בצעדים הללו עשו זאת, לא בתדווה כמובן, אבל מילאו את ההנחיה. הפעם זה היה שונה. בעקבות זאת כתבה עינת אפשטיין, יו"ר צח"י הקיבוץ: "אני רוצה לשתף אתכם בכך שישנם חברים אשר פנינו אליהם (בהוראת משרד הבריאות) להיכנס לבידוד עד קבלת ממצאי הבדיקות, אך הם בחרו לא לשתף פעולה עם בקשתנו. אנחנו לגמרי מבינים שכל נושא הבידוד והקורונה נמאס, מעצבן ואף מרגיז. אולם, יחד עם זאת, אנו חיים בקהילה קטנה עם אחוז גבוה של חברים מבוגרים ואחרים בסיכון. בקשה להיבדק או להיכנס לבידוד היא לא גתמה. הבקשה היא כדי לשמור על בריאות החברים. אנחנו קהילה שסולידריות וערבות הדדית הם בין ערכיה. ביטול הבקשה וחוסר שיתוף פעולה לא ראוי וזר לערכי שער הגולן. אנחנו חוזרים ומבקשים מכל מי שנחשף או עשוי היה להיחשף לעובדי "בית הדר" להיכנס לבידוד ולעבור בדיקת קורונה. שיתוף הפעולה והאחריות ההדדית ישאירו את הקהילה שלנו נקייה מקורונה".

הימשכות משבר הקורונה מביאה שחיקה ומיאוס מהמצב. למזלנו, אנחנו קהילה קטנה יחסית, עם מרחבים ועם תנועת אנשים "מבחוץ" דלילה יחסית. שמירת ההנחיות מְכַסֶּה היטב.

אבל, וכאן יש אבל, כאשר יש אירוע - הכניסה לבידוד ובדיקה חשובים מאוד לקטיעת שרשרת ההדבקה ולהגנה על חברי הקהילה שלנו.

כל אחד ואחת מכם מוזמנים להביע את דעתו/דעתה.

**בית שער הגולן משתתף בצער
המשפחה וקיבוץ החורשים
במותה של
יעל בירמן ז"ל**

הסבר ופנייה מעובדי המוזיאון

בעקבות פניות חברים

ברצוננו להסביר לכל חברי הקיבוץ מהו מעמדו של המוזיאון ולמי הוא שייך, וכמובן, מהם הכללים הנגזרים מכך. על פי חוקי מדינת ישראל, כל ממצא ארכיאולוגי שנתגלה באתר מסוים, אם במקרה או בחפירה מסודרת, שייך לרשות העתיקות. אי לכך, כל הממצאים הנמצאים והמוצגים במוזיאון אינם שייכים לנו, אלא מושאלים לנו על ידי רשות העתיקות, ואנו מופקדים על שמירתם ואחזקתם.

לשמחתנו, זכינו והמוזיאון שלנו הוא מוזיאון מוכר, כלומר הוא מוחזק על ידי משרד החינוך והתרבות, ולכן כל הוצאותיו משולמות על ידיו. המבנה אמנם שייך לקיבוץ, אולם המוזיאון שוכר את המבנה ומחויב לשלם לקיבוץ עבור השימוש בו.

בימים כתיקונם אנו שמחים ומעודדים אנשים להשתמש במתקן, אם בכיתות או במרפסת, שהיא לכל הדעות אחד המקומות היותר יפים בקיבוץ שלנו, וזאת כמובן בתיאום איתנו. מכל האמור חשוב להבהיר שהשימוש הוא בתשלום.

בימים אלה, לצערנו, על פי כללי התו הסגול, אסרו עלינו לאפשר כל פעילות במוזיאון.

רק השבוע תותר סוף סוף פעילות בכיתות ובמרפסת, אולם המוזיאון עדיין סגור.

אנו מקוות שאולי יאשרו את פתיחתו בחודש הבא.

בימים אלה אנו מארגנים אגף ילדים בכיתת המוזיאון ובו מוקמת תערוכה חינוכית המנסה להראות את היחס שבין הסביבה לאדם והאדם לסביבתו "מימי שלטון אדם קדמון ועד היום".
אנו מקוות שנוכל להזמין את כולם להשתתף בפתיחה לכשתתקיים.
להתראות:

חוה ומיה

מוזיאון
התרבות
הירמוכית
ע"ש יהודה רוט
קבוץ שער הגולן

Museum of
Yarmukian
Culture

In Memory of Yehuda Roth
Kibbuutz Sha'ar Hagolan

משולחן משאבי אנוש

תהליך איתור רכז בנין ואחראי השכרת דירות

לאור בקשתו של קובי קוג'ה לסיים את תפקידו כרכז בניין, התחלנו בתהליך לאיתור מחליף. מונה צוות: אילן אופיר, דורון רות, שלמה חורפי ואני. במהלך אוקטובר יצא מכרז פנימי, פנו שני חברים והצוות נפגש עימם. המועמדים הציגו את עצמם, את כישוריהם והתאמתם לתפקיד. בסופו של דבר, מועמד אחד הסיר את מועמדותו.

בסיום התהליך, הצוות המליץ למזכירות על **ברק עברי** לריכוז בניין. הצוות התרשם כי לברק יש את הכישורים והמוטיבציה ללמוד את התפקיד ולבצע אותו על הצד הטוב ביותר. ברק הוזמן למזכירות האחרונה להציג את מועמדותו וענה על שאלות החברים.

בדיון במזכירות עלתה החשיבות של חיזוק ופרגון לחברים שמוכנים לקחת על עצמם תפקידים בתוך הקהילה, על אף הקושי המובנה. עלו גם חשיבותם של תודעת שירות והקפדה על תקציב הפעילות. בתום הדיון הוחלט למנות את ברק לתפקיד.

בימים הקרובים ברק ייכנס לתקופת למידה וחפיפה עם קובי, ונאחל לו ברכת הצלחה בתפקידו החדש והמאתגר!

במקביל לכך, צוות האיתור הציע להפריד את האחריות על השכרת הדירות מאחזקת המבנים ולמנות את **שלי עמוס** לאחראית, לאחר שהביעה בפני הצוות את רצונה לקחת על עצמה את המשימה (במקביל לעבודתה ב"גולן"). שלי תעסוק בקשר השוטף עם השוכרים, בנושא הסכמים וחיובים ובכל הקשור לאחזקת דירות השוכרים מול בעלי המקצוע הרלוונטיים.

המזכירות קיבלה בשמחה הצעה זו. בהצלחה גם לשלי בתפקידה!

לאור החלטה זו, כל השוכרים מתבקשים מעתה לפנות לשלי בכל עניין.

ולקובי שמסיים את תפקידו, תודה על ביצוע תפקידך במקצועיות תוך מתן שירות ומילוי צרכי הציבור בנאמנות ובמסירות. נאחל לך הצלחה רבה בהמשך דרכך המקצועית.

חדוה שקד

קובי קוג'ה סיים את אחד מתפקידיו

השבוע, אחרי יותר מארבע שנים בתפקיד, סיים קובי קוג'ה למלא את תפקיד אחראי אחזקה ושיפוץ דירות.

בהודעה ששלח לחברים כתב: "הייתה זאת תקופה קשה ומאתגרת, ויחד עם זאת סיפוק בצידה. אני מודה לכולם על ההבנה ועל שיתוף הפעולה, ומבחינתי, תודה לכם. החל מעכשיו יש להפנות פניות אל ברק עברי. בהצלחה, ברק. תודה, קובי".

גם אנחנו במערכת העלון מבקשים להודות לקובי על מילוי תפקיד שהוא מהמסובכים לביצוע, משום ריבוי הצרכים מצד אחד, מיעוט המשאבים ביחס לצרכים מצד שני, וכמות הפניות הגדולה לשירות ותשובות מצד חברים.

תודה רבה ובהצלחה בתפקידך הבא.

מועדון גיל הזהב לא מפסיק להיפגש

על מפגשי אוקטובר ונובמבר 2020 - נילי ארזי

חשוב להדגיש שכל המפגשים היו כפופים להרשאות ולהגבלות צוות צח"י ועל פי ציווי הקורונה בעת הזאת. הם נערכו באגף הקטן המרווח, אליו הורשו להיכנס 25 איש לפי הרשמה מראש. ההתעניינות הייתה רבה ולכן חלק מהמפגשים נערכו פעמיים. שנית - נפגשנו רק עם אנשי שער הגולן, בעיקר בנים שלנו, וזו הייתה הזדמנות נהדרת להכיר אותם יותר מקרוב ולשמוע במה הם עוסקים ואיך הם מתמודדים בחיי היומיום ובפרט בתקופת הקורונה.

שלישית - מיותר לציין אפילו - כולם הופיעו בהתנדבות ובשמחה. יישר כוח!!! רביעית - רצינו, רבקה ואני, להוסיף מפגשי גיל זהב, צאלה נרתמה לעניין ופעם בשבוע אנשי גיל הזהב נפגשים עם צאלה להתעמלות בונה עצם ושמירת טווחי תנועה של מפרקים.. התגבשה קבוצה של כ 17 אנשים. יש עוד 3 מקומות. בואו בשמחה!

רביב מרחב סיפר על האהבה לבישול שירש מאבא יוחנן, המעבר החד מחיי צבא לעניין המסעדות, הגורמים שהכתיבו את סוג המסעדה ושעות הפתיחה שלה, התכנון המדוקדק וההקפדה על כל מנה שתהיה טעימה ומיוחדת והחשיבות הרבה שייחסו הוא ושותפיו לשירות מעולה, כזה שמזמין את הלקוחות לשוב ולחזור למסעדה. כל אלה הביאו להצלחה "מטאורית" בזמן קצר עד... שהגיעה הקורונה, ומאז הם משתדלים "להחזיק את הראש מעל המים". היה מפגש מאוד מאוד מעניין ושונה ממה שאנחנו שומעים בדרך כלל. מאחלים לרביב ושותפיו מכל הלב הצלחה בהמשך.

גלי חפץ דרור, במפגש מרתק, סיפרה על חינוך ביתי. היא הביאה מחקרים בנושא שמעידים על עצמאות רבה של ילדי החינוך הביתי, על היותם חברותיים מאוד ועל כך שידעויותיהם בתחומים שונים שנלמדים בבית לא נופלות מאלו של מקביליהם שיושבים על ספסל הלימודים בבית הספר. מכאן עברה לתיאור אופן החינוך והלימוד החוויתי עם ילדיה שלה, על כך שהיא משקיעה הרבה זמן, מחשבה ואנרגיה על איך להגיש להם ולהקנות להם מושגים - דבר שממלא אותה, מעשיר אותה וגורם לה הנאה ואושר רב. חשיבות רבה היא מייחסת לביקור שבועי בכינרת, לביקורים אצל הסבא בדגניה ב', שהיה בין "ילדי טהרן" ועל סבתא שלומית שתמיד מוכנה להכניס לחיקה ותחת כנפיה 2,3,4,5 (וכן הלאה) נכדים.

מתן פלג סיפר את אגדת חייו: ילד קטן מגווטמאלה שאומץ על ידי אילת ואורי פלג. היותו דחוי בבית ספר בגלל צבע עורו - דבר שהביאו לתגובות אלימות. הפרעות בכיתה, ועל אחת המורות ה"נבונות" שהודיעה לו ש" ממילא שום דבר לא יצא ממך" - אמירה שהביאה לאי רצונו לשוב לבית הספר... על ההחלטה, שקיבל יום אחד, להפוך את השוני שלו לייחוד, ואת הקושי - לאתגר. השתתפותו הזמנית בחוגי ספורט שונים עד שמצא את מקומו בכדורגל, התאהב בתחום והפך מ"ילד בר" לבחור ממושמע שמקיים סדר יום תובעני ביותר של אימונים ותזונה מתאימה וויתור על בילויים למיניהם. החשיפה של מתן היתה מאד מרגשת כמו גם הפטריוטיות שלו לשער הגולן - הבית שלו, וההערכה והאהבה שהוא רוכש לאמא ואבא שלו. ועל קבלתו לנבחרת גווטמלה נאחל לו גדולות ונצורות. מפגש מרגש מאין כמוהו.

וגם עונג שבת היה לנו עם **דגן זעירא** (היינו אמורים להיפגש ביום ד' כרגיל, אבל החל"ת נגמר לו והוא יכול היה להיענות לנו רק בסופ"ש). דגן, מוזיקאי מוכשר המנגן בכלים רבים. מדבריו אפשר היה לחוש את אהבתו הרבה למוזיקה ואת אהבתו הרבה להוראה ולתלמידים שהוא מלמד. הוא סיפר על ילד שכבר עמד על סף פרישה מנגינה והיום, לאחר שנתיים שהוא מלמד אותו, הוא מנגן אפילו קטעי סולו רבים בתזמורת נוער. דגן מלמד גם ילדים בעלי צרכים מיוחדים, שההתקדמות שלהם מביאה לו שעות של נחת ואושר צרוף. הגישה החינוכית שלו היא לבוא לשיעור כביכול לא מוכן, ללא מערך שיעור אלא "ללכת" עם הרצון של הילד מתוך הבנה שכך הילד יהיה מוכן להשקיע הרבה יותר בלימוד ובאימונים מאשר מצב שהמורה מכתוב לו "היום תנגן כך וכך..." חשוב לציין, שדגן הוא גם "שחקן" מוכשר, הבעות פנים וגוף שינו את טון הדיבור ובכלל... מפגש איתו היה מרתק ממש.

ואחרונה חביבה - **לילי טפליץ**, רכזת הבריאות שלנו. שמענו ממנה על עברה הארגונינאית הצינוני, על היותה מורה ללשון ולהסטוריה. על אמא ש"דחפה" לעלות לארץ. על עלייתה לארץ והגעתה לשער הגולן, הודות לשיחה ארוכה שניהלה עם חנה הראל שם בארגונינאית הרחוקה. האימוץ החם של משפחתה כאן על ידי משפחת שריג. ואף על פי כן - הקושי הרב להסתגל למנטליות השונה, לאורח החיים והמנהגים השונים. על השנים הראשונות שלהם כאן, בהן התגעגעו לארגונינאית ועל הפעם האחרונה שביקרה בעיר הולדתה והרגישה געגועים עזים לארץ ולאנשי שער הגולן - סימן ואות שהיא שייכת לכאן לחלוטין.

"לא פשוט", זה ביטוי שיצא מפיה של לילי לא פעם במהלך השיחה. לא היה פשוט להיקלט בארץ. לא היה פשוט ללמוד הנהלת חשבונות ולהיכנס לעבודה. לא פשוט היה להיות רכזת בריאות כאשר יש אנשים שלא מוכנים לשמוע "לא" (מזל שיש מעטים כאלה). לא פשוט לעבוד 24/7 כשהקורונה משתוללת וההנחיות של הממשלה וקבינט הקורונה לא ממש ברורות (בלשון המעטה).

חשוב מאד היה לילי להדגיש, שזו לא עבודה של איש אחד. יש הרבה אנשים שמסייעים למערכת הבריאות, החל בוועדה ועבור דרך צוות צח"י, נהגים מתנדבים להסיע אנשים למרפאות ולבתי חולים, עובדות פריפריות ועוד ועוד וכלה באסנת מלחי, שהיא יד ימינה ואשת סודה להתיעצויות בכל ענייני הבריאות שהחיסיון הרפואי וצנעת הפרט יפים להם. לילי, כנראה, לא תתגעגע לריכוז בריאות, אבל תתגעגע לאנשים שעמדו לצידה לאורך חמש וחצי שנים "לא פשוטות". ומה איתנו? אנחנו לבטח נתגעגע אלייך, לילי, ליכולת ההקשבה שלך לכל אדם בכל שעה ולטפל בצורה מיטבית בבעיה שלו, לאמפתיה שלך לכל אדם ולהבנה שלך שהאדם שפונה אלייך חושב שהבעיה שלו היא הכי דחופה בעולם.

נותר רק לאחל לך מכל הלב הצלחה בהמשך. ולעצמנו ולכולנו - הרבה בריאות!!

הצטרפו אלינו!!!

אסנת בן ליש אלה מפרסמת את המסמך בשם כל מאות אלפי המפגינות /ים בגשרים, בצמתים, בכיכרות, בצמתים, בשיירות התקווה, בבלפור, קיסריה, תל אביב, בכל רחוב וסימטה. אני מזמינה את כל מי שמעוניין להצטרף אלינו להפגנה. אנחנו מפגינים בכל יום חמישי ומוצ"ש בשעה 17.00 בכיכר בצומת שער הגולן מסדה.

אז למה אנחנו מפגינים?

- כי אנחנו אוהבים את המדינה!
- כדי להוציא לנבצרות ראש ממשלה העומד למשפט על עבירות שוחד, מרמה והפרת אמונים!
- להחלפת ראש ממשלה העסוק במשפטו ומנסה להישאר בכיסאו, תוך ניצול הקופה הציבורית לצרכיו!
- למען מערכת הבריאות, מערכת החינוך, הקשישים, הנכים וניצולי השואה - שהוזנחו מעל לעשור!
- למעם כמליון מובטלים, 27,000 עסקים שכבר נסגרו ו-48,000 עסקים נוספים העומדים להיסגר עד סוף השנה!
- למען הנהגה ראויה שתדאג לאחות את הקרעים ותוביל אותנו לאחדות במקום קיטוב, פילוג ושיסוע!
- למען הצלת הדמוקרטיה ונגד הדיקטטורה!

"ראש ממשלה השקוע עד צוואר בחקירות אין לו מנדט ציבורי ומוסרי לקבוע דברים גורליים כי קיים חשש אמיתי שהוא יכריע על בסיס האינטרס האישי של ההישרדות שלו, ולא לפי האינטרס הלאומי. הדבר הנכון לעשות הוא שהממשלה הזו תלך הביתה" (בנימין נתניהו, 2008)

"העולם לא יושמד בידי אלה העושים רע אלא בגלל אלה המביטים מהצד ולא עושים"
(אלברט איינשטיין)

אז בואו והצטרפו אלינו!

לזכרה של תמר אלמוג ז"ל

במלאת 12 שנים לפטירתה

כתב גרה'לה אלמוג

כמדי שנה בעונת הסתיו, כאשר החורף מתדפק לו, החצבים סיימו את פריחתם, ראשוני העננים מכסים את השמים וטיפות של גשם ראשון מרעננים את האוויר, זה הזמן שבו כל המשפחה פוקדת את קברך, תמר. והנה אנחנו שוב ביחד. הקטנים שגדלו בשנה, הנינים והנכדים שחלקם לא זכו להכירך, גם הבוגרים שהוסיפו שנה למניין חייהם, וגם אני שחציתי את גיל ה-85, זקן המשפחה.

במבט לאחור הזמן חלף במהירות, לא ניתן לעצור, 12 שנים חלפו מאז מותך, ואנחנו באים אלייך כדי לא לשכוח דבר, כדי לומר דברים לזכרך, לשתף במנגינות, ואולי הרוח תישא אותן למרחב השמים, ותצליחי לשמוע את קולנו – קולות אהבה, קולות געגועים, קולות של זיכרונות.

כולנו הגענו, תמר, כי את חסרה לכולנו. אוהב אותך יחד עם כל המשפחה כולה.

גרה'לה

חתן הפרס - יעל טבת קלגסבלד
הטבחית של הימלר - פרנס-אוליבייה זייסבר
ארמון האשליות - צייטרה בנרגיי דיוואקרוני
הנערה המושלמת - גילי מקמילן
בית הברזל - ג'ון הארט
להציל את סיסוי - בת הופמן
מרי אן-שייפר

להתאהב בגרייס - קריסטל סאתרלנד
מסע אל הלב - סוזן ויגס
צפון ודרום - אליזבת גאסקל
עלמה בפריחה - טטיאנה טולסטיה
הורים טובים - הילי כוכבי
אדם האחרון - מרגרט אטווד
מועדון גרנזי לספרות ולפאי קליפות תפודים - מרי אן-שייפר

"שעת נעילה" שלי

אילן אשל

התבקשתי לכתוב על סידרת הטלוויזיה "שעת נעילה" ואני עושה זאת בחפץ לב.

עשויה היטב

לדעתי, הסידרה עשויה היטב, ומביאה לדורות שלא השתתפו במלחמה, ואפילו אולי לא שמעו עליה, מידע על המלחמה הנוראית ההיא. מידע על האנשים שהשתתפו בה, ועל העובדה שהיינו קרובים לקטסטרופה לאומית שנמנעה בעיקר בגלל נחישות החיילים והמפקדים בשטח. מלחמה שלא נמנעה בגלל "החוכמה היהודית" של המדינאים.

הסידרה לא עוסקת במקורות ה'מחדל' שהיו לדעתי ארבעה מחדלים עיקריים:

1. **המחדל המודיעיני:** בו הכל היה ידוע אבל לא הופנם על ידי ראשי המודיעין, ראשי הצבא, וקברניטי המדינה.

2. **זחירות:** שנגרמה לרבים במדינה ובצבא, כתוצאה מהניצחונות המופלאים של מלחמת ששת הימים, ושבגללה התכוון הצבא למלחמה שעברה, ולא למלחמה העתידית. תופעה שהיא מנת חלקם של צבאות רבים.

3. **הזנחת הימ"חים:** גרמו לכוחות המילואים שכבר התגייסו לצאת לקרב באיחור עם ציוד ותחמושת חסרים, ולעיתים אף בלי נשק אישי.

4. **"מלחמות הגנרלים":** בעיקר בחזית הדרום, ואי הבנה של כוונות הצד המצרי עד לחציית הדיוויזיות המשוריינת של הצבא המצרי ב-14.10 והבסתן. מאורע שהביא יחד עם חציית התעלה לניצחון קרבי במלחמה בדרום. בסופו של דבר צה"ל ניצח בקרב, אבל המדינה הפסידה במלחמה.

אמינות הסידרה לעומת המצב האמיתי

סידרה כזו אינה מתיימרת ואינה יכולה להביא את המראות הקשים, את הסבל הנורא, את מראות ההרוגים והפצועים, את המאמץ העל-אנושי של הצוותים בטנקים, שלא אכלו ימים, ולא יכלו אפילו לרדת לצרכיהם במשך זמן רב, ולא את סבלם הנורא של החיילים במעוזי התעלה שהתחננו לתגבורת, לפינוי ולפקודות וקיבלו גב קר ממפקדים גבוהים. היו מקרים בודדים בהם חולצו לוחמי המעוזים, בין אם ביוזמה עצמית, ובין אם על ידי מחלצים, שסיכנו את חייהם ואף נפלו בפעולת החילוץ. היא אף לא מבטאת את תסכולם של הטייסים, שלא הצליחו לחזור על הצלחת ששת הימים, לא בגלל רמת האישית אלא בגלל פקודות שגויות של המפקדים.

במציאות הייתה המלחמה קשה יותר

סרט, או סידרה - ככל שיהיו קרובים מנטלית לאירועים וככל שהשחקנים בו ילמדו את תפקידם וישחקו היטב - לא יכולים, ולדעתי גם לא מתיימרים להיראות אמיתיים וריאליים לגמרי. כל מתבונן, גם אם אינו מכיר את האירועים לעומקם, ימצא תמיד שגיאות ותיאורים הנראים אחרת ממה שהוא עצמו חווה, או ממה שקרא ושמע על המלחמה. ולכן צריך לשפוט את הסידרה על פי קריטריון אחד ראשי והוא - האם היא מתארת נכון את אשר קרה, את האווירה בציבור ואת מאורעות המלחמה. וגם אם היא תורמת להבנת מאורעות המלחמה לדורות שלא חוו אותה. ברוב הסידרה הקריטריון הזה מתקיים.

בכל זאת מה מפריע לי בסדרה

שני קטעים עד עתה היו לא אותנטיים, והפריעו לי:

הקטע הראשון הוא הקטע המתאר את יוצאי התארגנות "הנתרים השחורים", שנראה לי מוגזם. לפי ניסיוני, לא הייתה קיימת כמעט תופעה כזאת בצבא באותה תקופה. לדוגמה: בצוות הטנק שלי במלחמה היינו אני, בן קיבוץ אשכנזי למהדרין, התותחן ברטו אוזנה מרוקאי אסלי, הנהג זליג קפטל יוצא פולין בן לניצול שואה והטען משה אפרתי דתי לאומי וחבר תנועת הנוער בני עקיבא. לצערי, כשהטנק שלנו נפגע נהרגו כולם, וגם במותם לא נפרדו. לא היו בינינו שום הבדלים, לא באימון שלפני המלחמה ולא במלחמה עצמה. הרכב דומה היה בכל הפלוגה עליה פיקדתי, וגם בכל הגדוד.

קטע שני שהפריע לי מאוד היה הסיפור על השחקן (שאגב דמותו משוחקת היטב) הדואג לבנו שהתגייס בלי ידיעתו לצנחנים והוא עושה כל מאמץ כולל הפרת פקודות למוצאו. הקטע מוגזם לדעתי ונראה לא שייך לסדרה.

הקטעים הטובים בעיניי

הטנקיסטים: הקטעים המתארים את קרבות השריון ואת ההתנהגות האישית של הטנקיסטים דומים במידה רבה למה שאני זוכר מהמלחמה. מה שלא בא מספיק לידי ביטוי הוא ההבדלים העצומים במסות של הכוח הסורי מול כוחותינו בקרב הבלימה. אני זוכר את ההרגשה שלי כמ"פ שעלה לקרב עם חצי מפלוגתו (4 טנקים), עומד בעמדות מול כוח על-חטיבתי סורי שמנה עשרות רבות של טנקים ונגמשים ומאות חיילי חי"ר, וחושב מה לעשות עכשיו!! ואיזה סיכוי יש לי מולם? זו הייתה הרגשה של ייאוש ופחד. הדרך היחידה להתגבר עליה הייתה להכריח את עצמי להתנהג כמו בתרגיל בהתאם לכל תרגולות השריון, וליצור בצוותי הטנקים הרגשה שאני לא מפחד ובטוח בעצמי. זה עבד למספר שעות, עד שנפגענו ועד שהגיעו כוחות נוספים של הגדוד.

הקרב על החרמון: אחד החלקים הטובים, האותנטיים ביותר, הוא הסצינה על כיבוש החרמון על ידי הצבא הסורי. בסוף 1974 התמנית למפקד גזרת החרמון. בין מילוי שאר תפקידיי, היה לי זמן ללמוד את מה שקרה בקרבות החרמון, הן בקרב בו הסורים כבשו אותו והן בקרבות הכיבוש מחדש. החלק של הכיבוש הסורי מתואר בצורה נכונה ודי מדויקת, ומראה את חוסר המוכנות של מוצב החרמון להתקפה ואת חוסר המוכנות הנפשית של חייליו. קרבות הכיבוש מחדש לא תוארו עדיין בסדרה, אבל הם פרשה קשה בפני עצמה.

שיחות על "שעת נעילה" בהנחיית קובי מידן

לאחר שידור כל קטע מתקיימים ראיונות בהנחיית קובי מידן. הם מעניינים ומלמדים. באחת מהן שוחח מידן עם שתי נשים שלקחו חלק במלחמה, שיחה מרגשת במיוחד התנהלה עם תיקי וידאס שהייתה סמלת או קצינת מבצעים במפקדת אום חשיבה, ופיקדה על פינוי אחד המוצבים, פינוי קשה שהסתיים בהצלחה אך עם אבידות. השנייה היא בת כינרת, ענת יהלום, שהייתה פקידה בלשכת המג"ד של גדוד 184 ונפצעה קשה מאוד. השיחה איתן הביאה אותי לידי דמעות.

לסיכום,

לדעתי, הסדרה טובה למרות מגרעותיה, בעיקר בכך שהיא מביאה למודעות של דורות רבים שלא היו בה ולא היכירו את מוראותיה, את מה שקרה לנו במלחמה ההיא. גם אם תתרום הסדרה להבנה טובה יותר של נושא המלחמות בכלל, ואת העובדה שתמיד טוב שלום ממלחמה, ושכל מלחמה שני הצדדים מפסידים יותר מאשר מרוויחים, ושצריך לעשות כל מאמץ למנוע מלחמות - דינו.

דייגו מראדונה ואני

אנחנו ראינו אותו בטלוויזיה, שרה אנטון פגשה את מראדונה במציאות

אביב לשם

בשבוע שעבר נפטר דייגו ארמנדו מראדונה, גדול שחקני הכדורגל בארגנטינה, ולדעת רבים השחקן הטוב בעולם. בן 60 היה במותו מדום לב. מותו של מי שהיה וירטואוז על המגרש, אלוף העולם, שחקן נערץ על ידי מאות מיליונים בכל העולם תפס את הכותרות בכל רחבי העולם.

בין המיליונים שכתבו על אהבתם לדייגו ("דיגיטו") גם שרה פרנדה אנטון שלנו, שאף צירפה תמונה שלה עם דייגו (!) וכתבה Forever Diego. בתמונה נראים שניהם מחייכים, צעירים מאוד, בחברת שני אנשים נוספים. נרעש מהזכות הגדולה שנפלה בחלקה, שאלתי אותה על המפגש שלה עם מראדונה ומתי צולמה התמונה.

התמונה צולמה בשנת 1983 כששרה הייתה בת 17 ומראדונה היה בן 23. התמונה צולמה בדיסקו פופולארי בעיר בואנוס איירס, "הוליווד", במשרדי הבעלים. האירוע בו השתתפו היה ערב הוקרה לספורט ומראדונה, שכבר אז היה כוכב גדול בקנה מידה עולמי.

מה המעמד של מראדונה בארגנטינה?

הוא אליל בארגנטינה. במשך שנים רבות הזיהוי של ארגנטינה היה מראדונה. בכל מקום בעולם שהיית מגיעה ואומרת שאת מארגנטינה היו אומרים לך "אה, מראדונה" עם חיוך. אחרי פרישתו מהכדורגל היו לו חיים מורכבים, הוא נכנע לפיתויים, התמכר לסמים ולא הצליח לצאת מזה. הוא התדרדר, עשה בושות ודיבר שטויות. לא משהו בכלל. כולם רצו שהוא יתגבר על זה, ויחזור להיות מי שהוא, ויחזיר לנו את התהילה שרק הוא ידע להביא לנו, לעם.

מה חשת כשנודע לך שהוא נפטר?

הרגשתי עצב ענק. יתמות, לא פחות. הייתי המומה. חשתי רצון וצורך להיות עטופה, להיות בקשר ולדבר עם עוד ארגנטינאים. הרגשתי חשופה, שאני לא חסינה תחת הגלימה של הגיבור-על. האמת היא שהשנים האחרונות לחייו היו כמו כרוניקה של מוות ידוע מראש, בגלל המשברים בחייו האישיים, המשפחתיים, בעיות הבריאות שהלכו והחמירו.

את נשמעת מאוד מעורבת.

בטח. אני באה ממשפחה ספורטיבית, אחי ואני גדלנו עם אמא, אח"כ הצטרף לגור איתנו סבא שלי. אח שלי, פבריסיו, צעיר ממני בשנה וחצי, מאז ומתמיד מתעניין בספורט. הוא שיחק כדורגל עד שנפצע, ואחרי התיכון התמחה בכתיבת עיתונאות ספורט. אני הייתי מגיל צעיר בענף התעמלות מכשירים, שם אף זכיתי לכינויים "נדיה קומנצ'י" ו"אשת הגומי" מצד

חבריי, כי הייתי ממש טובה. גדלנו בבואנוס איירס, שם היתה יריבות מרה מאוד בין שתי הקבוצות "ריבר פלייט" ו"בוקה ג'וניורס". אין דברים כאלה בכל העולם. רצה הגורל ואח שלי נעשה אוהד שרוף של "ריבר פלייט", האויבת המרה של קבוצתי היקרה מכל "בוקה ג'וניורס". זיכרון ספורטיבי נוסף הם ימי ראשון בבוקר, אז היינו קמים מוקדם לראות את מרוצי המכוניות פורמולה 1, שם ידעתי לזהות את קבוצות מקלארן לויליאמס, ואת שמות כל נהגי המרוצים של אותה התקופה. שנינו היינו שרופים על ספורט בכלל ועל כדורגל בפרט.

מה עשה את מראדונה לכזה סמל עבור הארגנטינאים?

הוא לא היה איש אחד אלא שניים: דייגו ומראדונה. דייגו האליל, הפופולרי, מי שזכה בחיים שמראדונה בזבז. בלב של הארגנטינאים ישנו ה"אל דייגו", שחקן הכדורגל הגדול בדורו, אולי הגדול בכל הזמנים. הוא סיפק לנו רגעי שמחה ותהילה וגאווה, שהיו כל כך חשובים וחסרים לאזרחים ולמדינה, שסבלה ממצב כלכלי קשה, ממשטר צבאי ואלימות ברחובות ומהשפלות מצד מדינות אחרות, ואת הרגעים האלה אנחנו לא רוצים לשכוח. כבר בגיל 18 הוא הוביל את הנבחרת הצעירה לזכייה באליפות העולם ביפן, ואחרי שבע שנים זכייה במונדיאל מקסיקו '86, עם ניצחון הרואי על אנגליה האויבת המרה - על המגרש ובשוחות הקרב, כשהגיבור שלנו מקבל את הכדור במחצית המגרש שלנו ומתחיל לדהור איתו עד שער היריבה, עובר בדרך את כל השחקנים, עובר את השוער, ונכנס עם הכדור לשער - משפיל את האנגלים כמעין נקמה על מלחמת פוקלנד המטופשת בין שתי המדינות. יש בינינו שחגגו את הניצחון הזה כאילו היה הנקמה על מלחמת פולקלנד.

רגעי אושר כאלה נצרכים לכל החיים. דייגו השחקן סיפק לנו רגעי אושר רבים, שערס נדירים, אין ספור זיכרונות וחוויות ותחושת גאווה להיות אוהד כדורגל ארגנטיני.

בית הדר בבידוד

תמר גולני

יש לציין שמתחילת הקורונה הדלתות של "בית הדר" סגורות. יש ביקורים רק בחוץ. אין חיבוקים. אין נשיקות. והכל נעשה תחת פיקוח – למלא טופס הצהרת בריאות, חיטוי ידיים, לעטות מסיכה ולשמור 2 מטר. תקופה קשה ומלחיצה. זה כבר חודשים רבים שאנו מתנהלים תחת איום המגיפה וכולנו כבר עייפים מזה.

אני ודועא, האחות האחראית, הכנו נהלים וקבענו כללים. כולנו ערוכים ויודעים מה לעשות, מנוהל "למי להודיע קודם" ועד לתיקי החפצים האישיים של כל עובד במכונית שלו.

ב20 לנובמבר, שישי בערב, קיבלתי טלפון ממטפלת שהיא גילתה שנחשפה לחולה קורונה. הוצאתי אותה מסידור העבודה עד קבלת תשובה מבדיקת קורונה. ביום ראשון בערב קיבלה תשובה חיובית ו"בית הדר" נכנס לבידוד מפוצל, כלומר: רק המטפלים, אחים, אחראית הניקיון ואני ממשיכים להגיע לעבודה, חוזרים לביתנו ומתבודדים בבית. אסור להסתובב ואסור להתקרב לאנשים. כל יתר אנשי הצוות נכנסו לבידוד בית.

העבודה הלא פשוטה שלנו הפכה ליותר קשה ויותר שוחקת. ובכל זאת כולם מגיעים בזמן ונותנים את הלב. עובדים ימים ולילות לטפל בסבים ובסבתות, לטפל בדור שהקים את הקיבוץ שלנו, את המדינה שלנו.

הפעם יצאנו בנס ללא נדבקים. זה הרבה מפני שאנחנו שומרים והרבה מזל. אנחנו חוזרים לשיגרת הקורונה שלנו, אבל החכמנו. אנחנו עובדים לשפר את הנקודות החלשות שלנו. מקווים שלא נצטרך לבדוק את עצמנו שוב. אבל אנחנו מודעים לזה שזה יכול לקרות. אנחנו, הצוות של "בית הדר" ו"רב-חן", במשך כל ימות השנה יוצרים בבית הסיעודי סביבת חיים שיש בה הרבה חוויות טובות במשך כל היום ובמהלך כל השבוע: הזדמנויות, גירויים, ומעגלים חברתיים.

יש שחושבים שמבוגר שנשאר בביתו זאת עדות והבטחה לזה שהוא צעיר ועצמאי עדיין: "הוא עוד בבית" משמע מצבו טוב, הוא שורד ומחזיק מעמד. אני תוהה, מה עם האיכות בהישארות הזאת, לכמה חוויות חיוביות ולאלו מערכות יחסים מהנות ומפרות הוא זוכה במשך היום, במשך כל השבוע?

לאורך החיים שלנו אנו חווים אובדנים שונים. בגיל המבוגר יש שנכנסים למצבי דיכאון וחולי בגלל כמות האובדנים שמצטברים: מוות של חברים ובני זוג, אובדן בריאותי (ירידה בראיה, שמיעה יכולת ללכת), ירידה קוגניטיבית, דימוי גוף, כושר פיזי, אובדן זהות תעסוקתית, בעיות כלכליות ועוד ועוד.

אני מנהלת את "בית הדר" יותר מ10 שנים, וככל שהזמן עובר אני מבינה את חשיבות הבית לקהילת שער הגולן ולחבריו. העובדה שב"בית הדר" נשמעים קולות של צחוק, מתקיימות מערכות יחסים חמות, יש בו הרבה חוויות של למידה, התנסות ועשייה, מעידה שהזיקנה יכולה להיות לא רק גבורה והישרדות לצד האובדנים, אלא תקופה עשירה בחוויות חיים טובים.

אני, כל הדיירים, הצוות של "בית הדר" ו"רב-חן" רוצים להודות לכל קהילת שער הגולן על הנתינה והאהבה שהפגינו כלפינו בתקופה מאתגרת זו ובתקווה שזה לא יקרה שוב ואם כן ששוב נצא מזה ללא חולים. טפו, טפו, טפו.

תודה אישית ל:

אילנה מזרחי - עיתונים וריבות ביתיות (לא רק בתקופת הקורונה)
מאיר בן עמי וג'ודי - שהחליפו לנו פחי אשפה ליד הבית כל יום
מילכה וצוות המכבסה ומחסן בגדים - שכיבסו לפי דרישות משרד הבריאות
מעין כצנלסון - שביצעה את שינוע הכביסה הלךך ושוב
נריה, דותן ואיל - הביאו לנו מצרכים מהכלבו
נאסר, רם ונדב - סיפקו לנו מזון עד הדלת
משפחת קן-דרור כהן - עוגיות, פיצות, כדורי גבינה, לחמניות ביתיות ושוקולד ביתי
משפחת לוי - פשטידת קישואים
בית התינוקות - פשטידת תירס
כיופון - עוגות ותמונת כפתורים מהממת
שלומית סבח – פינוקים
חנה הראל – פינוקים שונים
גן דולב - פלקט צבעוני ושרו איתנו שירי שבת
משפחת מורן - עוגת גבינה
פעוטון חרצית - חלה מתוקה
המרכז - חלות אישיות
גן דולב - שרשרת ברכות מלבבות וחלות
דגנית ארזי - סלט פירות
מילה קרצ'ובניק (מרפאה בעיסוק שלנו) - פשטידה וריבה ביתית
נילי ארזי - תמרים מלאים בתפוחים
שירין דאלאשה (המבשלת שלנו) - פוקציות ביתיות שונות, עוגת תפוזים וקציצות ירק
חוה גוטמן - תפוחים מלאים בקינמון
רויטל וצח זהר - עוגות שוקולד אישיות
בריגיט שמואלי (אמא של החברה של קדם) - פינוקים
משפחת סטולרו (משפחה של איה, דיירת ב"בית הדר") - ארוחת פלאפל שלמה!
רוזה גורליק (משפחה של מאיה, דיירת ב"בית הדר") - פחזניות, פירות, פשטידה
רבקה הלמר - קרמבו

הרשימה ארוכה, סליחה אם שכחתי מישהו, אבל הנה הוכחות כמה טוב להיות שייכים לשער הגולן!

אני גאה להיות חברת קיבוץ שער הגולן! (אומנם חדשה – בשנה הבאה 30 שנה כאן!)
תודה! תודה! תודה!

ח"מעוז צור" ל"באנו הושך לגרש"

כרמלה

בספר **מקבים א'** (כן, כך הוא נקרא - מקבים) פרק ד' מתואר טיהור המקדש בידי יהודה המכבי ואחיו. הדלקת הנרות במנורה היא רק חלק משיקום בית המקדש, בניית המזבח, הצבת כלים חדשים, הקרבת הקרבנות והעלאות הקטורת.

"ויקטרו על המזבח ויעלו את הנרות אשר במנורה ויאירו בהיכל... ויעשו את חנוכת המזבח ימים שמונה ויקריבו עולות בשמחה ויקריבו זבח שלמים ותודה: ... ויקיים יהודה ואחיו וכל קהל ישראל להיות ימי חנוכת המזבח נעשים במועד שנה בשנה ימים שמונה מיום חמישה ועשרים לחודש כסלו בשמחה וגיל:"

חנוכת המזבח נמשכת שמונה ימים, לא הדלקת הנרות במנורה. קובעים מנהג לשנים של חגיגת שמונה ימים של חנוכת המזבח..

נראה, שהמעבר לחג שבמרכזו ה"חנוכיה" - מנורה של שמונה נרות / פתילות / נורות חשמל - מגיע עם השתלטות סיפור נס פך השמן והתגברותו על סיפור נס ניצחון החשמונאים. ואיתו באו, כמובן, המחלוקות בין החכמים מצד אחד וחוקי ההדלקה מצד שני.

בשירים והברכות המסורתיים המלווים את הדלקת הנרות, ובראשם "מעוז צור", מהללים את כל הניסים שקרו לעם ישראל כשאלוהים הושיע אותנו מידי כל הצוררים לאורך הדורות (אבל - גם בשיר זה אנו שרים "אז אגמור בשיר מזמור חנוכת המזבח", לא חנוכת המנורה)..

והאור? אור הנרות תפקידו לפרסם את הנס, לכן מציבים את החנוכיה על אדן החלון או בפתח הדלת.

עד שבאה הציונות ומשנה את תפקידו של האור - והופכת את אור הנרות או הלפידים בחנוכה לאור הניצוץ הלאומי.

בולט **ח.נ. ביאליק**, שמחליף את האור האישי, שנחשב מליבו ב"לא זכיתי באור מן ההפקר", באור של נשמת האומה, שיש לחצוב ולחשוף אותו כדי להתלכד סביבו בשירו "למתנדבים בעם", שבו הוא פונה ל"בני המכבים":

חֲשׂוּפוּ הָאוֹר! גְּלוּ הָאוֹר!

אִם הָרַי נִשְׁפָּע עָלֵינוּ נִעְרָמוּ -

לֹא דַעְכוּ כָּל-הַנִּיצוֹצוֹת, לֹא תָמוּ;

מִהָרִי הַנִּשְׁפָּע עוֹד נִחְצֵב לְהִבֵּה,

מִנְקִיקֵי הַסְּלָעִים - סְפִירִים לְרִבְבָּה.

עַל-קִרְקַע הָעַם וּבְתַחֲתִיּוֹת נִשְׁסָתוּ -

עוֹד תִּגַּה וּתְנוּצֵץ שְׂכִינְתוֹ.

הוּי, הָבוּ-נָא יַחַדוּ לְעִבְדָּה הַגְּדוֹלָה!

נִגְלָה-נָא הָרִי הַנִּשְׁפָּע, נִגְלָהוּ

ומביאליק נגיע בקפיצת הדרך לציונות ולתנועות הנוער - שירו של **זאב** "אנו נושאים לפידים", אותו הלחין מרדכי זעירא. השיר חובר בראשית שנות השלושים (של המאה ה-20) בבית החינוך של זרם העובדים (שם לימד אהרון זאב) לקראת מצעד חנוכה, ויש אומרים שנועד מראש להתחרות עם מצעד "המכבי הצעיר" שצעד תמיד בחנוכה.

אָנוּ נוֹשָׂאִים לְפִידִים
בְּלִילוֹת אֶפְלִים.
זוֹרְחִים הַשְּׂבִילִים מִתַּחַת רַגְלֵינוּ
וּמִי אֲשֶׁר לֵב לוֹ
הִצְמָא לְאוֹר -
יִשָּׂא אֶת עֵינָיו וְלִבּוֹ אֵלֵינוּ
לְאוֹר וַיָּבֹאוּ!
נִס לֹא קָרָה לָנוּ -
פָּךְ שָׁמֹן לֹא מִצָּאנוּ.
לְעֵמֶק הַלְכָנוּ, הֵהָרָה עָלֵינוּ,
מִעֵינֹת הָאוֹרוֹת
הַגְּנוּזִים גְּלֵינוּ.

נִס לֹא קָרָה לָנוּ -
פָּךְ שָׁמֹן לֹא מִצָּאנוּ.
בְּסֻלַּע חִצְבָנוּ עַד דָּם -
וַיְהִי אוֹר!

זאב בשירו מדגיש מצד אחד את התפיסה הציונית החילונית - נס לא קרה לנו! ומצד שני ממשיך את המוטיב הביאליקאי של חציבה בסלע עד דם וגילוי האור, כשהמטרה היא: כל הצמא לאור יישא את ליבו ועיניו אלינו ויבוא! הזמנה לרבים להצטרף למאמץ ולגילוי האור.

לסגירת המעגל והדגשת כוח הרבים המצטרפים יחד - בא שירה הקטן של שרה לוי תנאי "באנו חושך לגרש", הלחין עמנואל עמירן (פוגצ'וב).

בָּאנוּ חֹשֶׁךְ לְגֵרֶשׁ.
בְּיַדֵּינוּ אוֹר וְאֵשׁ.
כָּל אֶחָד הוּא אוֹר קָטָן,
וְכָלֵנוּ - אוֹר אֵיתָן.
סוֹרָה חֹשֶׁךְ! הִלָּאָה שְׁחוּר!
סוֹרָה מִפְּנֵי הָאוֹר!

שרה לוי תנאי אינה חוצבת, היא חוזרת לנרות חנוכה, לאור ולאש, אבל מדגישה את כוח היחד הציוני - כל אחד הוא רק אור קטן, ביחד כולנו - אור איתן. וכולנו ביחד נגרש את החושך. בני קיבוץ רמת הכובש טוענים שאת השיר הזה כתבה שרה לוי תנאי עבורם בהיותה הגנת שלהם בראשית שנות ה-40 (של המאה ה-20) ואף לימדה אותם לשיר אותו וּלְרַקוֹעַ ברגליים בחוזקה עם שירת המילה "סורה". וכך נוהגים הילדים בגנים עד היום.

האם נצליה לאסוף יחד את האורות ולגרש את החושך של ימינו?

מוקדש לזכרה של ידידת נפשי, לאה דיבן (בנימיני) ז"ל, בת רמת הכובש.
היא וחברותיה שמרו על קשר עם בתה של שרה לוי ועם שרה לוי-תנאי עד יום מותה.

מחוקק פק-פסח

חיכנס במבוא שבצדו הימני של הכד ומצא את הדרך הפנויה —
ליציאה, מצד שמאל למעלה. נסה לא להשתמש בכלי כתיבה.

מבוא

בכוחותינו

צוף תורן סיימה את שירותה הצבאי והשתחררה. ברכות לאזרחות.
נמרוד אלה התגייס והחל את שירותו הצבאי. בהצלחה!

איזה שבוע!

יום ראשון 15.11.2020 - מבול, יום ג' 17.11 לפנה"צ תערוכת בגדי נשים ובערב מפגש שולחן עגול בנושא הצגת הסדרי המעבר למי שיבחר לעבור ממסלול שיתופי. באותו יום שלישי (שלוש פעמים כי טוב) יצאו מטיילי +60 לנחל גוש חלב ושביל פסגה בהר מירון. יום ד' 18.11 צוותי התרבות והנעורים הזמינו לערב פיצה וטרופית, ולפנות ערב מועדון הזהב נפגש עם לילי טפליץ. וביום שישי - שוב גשם חזק, 22 מ"מ.

צוות המוזיאון מבקש

אין לערוך התכנסויות ואירועים במרפסת המוזיאון ללא אישור ובקשת רשות. השימוש במתקני המוזיאון כרוך בתשלום. אנא, תאמו איתנו מראש. צוות המוזיאון.

מבודדים ונבדקים

אחרי שנמצאה עובדת מאומתת לקורונה פנו לכל מי שבא במגע עם הדיירים והצוות ב"בית הדר" וב"רב-חן" להיכנס לבידוד ולהיבדק. רוב החברים נענו לבקשה. וביום רביעי 25.11. התארגנו במרפאה לבדיקות של חברי שער הגולן שביקשו להיבדק ונרשמו מראש אצל לילי. לשמחתנו, כל הנבדקים שליליים (כלומר מצבם חיובי. בעיות הלשון המיוחדת של ימים אלה).

שיר השער

מצטרף לכתבה שלי על שירי האור והציונות. לוין קיפניס כתב שירים וסיפורים רבים לילדי הגן בתקופה שחסרו שירים כאלה.

גשם גשם גשם

עד יום ד' 2.12.2020 ירדו אצלנו 82.5 מ"מ. מחכים לעוד

ממתיקים את הבידוד של "בית הדר"

רבים בקיבוץ נענו לבקשה מ"בית הדר" לשלוח פינוקים לרומם את רוחם של הדיירים והצוות הנמצאים בבידוד אחרי שאחת העובדות אומתה חיובי לקורונה. רבים בקיבוץ נענו להזמנה מבית הדר, לשלוח פינוקים לרומם את רוחם של הדיירים והצוות הנמצאים בבידוד כעשרה ימים, אחרי שאחת העובדות אומתה חיובי לקורונה.

"הדברים הטובים" הטעימים הגיעו ממשפחת קן-דרור (כהן), חנה הראל, שלומית סבת, משפחת אפשטיין, משפחת לוי, משפחת מורן, אילנה מזרחי, מילדי הכיפון בהנהגת קרלה יעל ונעמי, מילדי גן שקד, בית התינוקות והפעוטון, גן דולב, ועוד היד נטויה. ותודה רבה ללילי על הארגון.

אתם כולכם אלופים! כל הכבוד על הנתינה המרגשת מחממת הלב והבטן. ולדיירי בית הדר והצוות. רק בריאות וציאה מהירה מהבידוד.

